

ALENA
VACHTOVÁ

Ticho po dešti

Emotivní rodinná sága
z Katalánska

motto

Ticho po dešti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Alena Vachtová

Ticho po dešti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ALENA
VACHTOVÁ

Ticho po dešti

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete?
Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou
jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Alena Vachtová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-6031-3

ISBN e-knihy 978-80-267-6047-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6048-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-6032-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

městu Barcelona

ZA VŠECHNO MŮŽE DĚŠŤ

Byl to déšť přinášející štěstí. To ale Chantal netušila. Pozorovala oknem proudy vody, které se z nebe už několik hodin valily do ulic Barcelony, a zdálo se, že nikdy nepřestanou. Na skle se tvořily potoky a venkovnímu světu se rozpily kontury stejně jako tváři, po níž stékaly slzy a kopírovaly okenní tabuli vystavenou nepřízni počasí. Cítila, že všechny její naděje se právě splachují spolu s prachem z chodníků do kanálů. Neklidná mladá duše se zmítala mezi beznadějí a vztekem z promarněného dne.

Včera byl její svět plný naděje a touhy, Chantalina duše praskala vzrušením z vidiny dokonalého zítřka. Sluneční paprsky na ni budou dopadat jako reflektory a ještě víc rozzáří její světlé vlasy nad čelem stažené oranžovou stuhou. Ignacio nebude mít jinou možnost než ji obdivovat.

Od památného dne, kdy ho viděla poprvé v roce 1957 na oslavě Jacintiných desátých narozenin, plné dortíků a balónků poházených po zahradě a kamarádek ze školy výskajících při dětských hrách, uplynulo pět let. Ignacio byl tehdy třináctiletý výrostek, kterému se Chantal se zavázanýma očima připletla do cesty. Mohl se naštvat, když do něj vrazila a málem ho porazila

do záhonu rozkvetlých růží. Místo toho se na ni podíval shovívavě jako na nezbedné dítě. Už tenkrát ji Jacintin bratr okouznil. Vlasy měl téměř černé, oči v barvě lískového oříšku a pohyboval se sebevědomě. Převyšoval Chantal téměř o hlavu a připadal jí jako princ z pohádky, který ji jednou zachrání. Od té doby se s ním párkrát setkala v bytě Jacintiných rodičů. Její obdiv s každou takovou příležitostí narůstal. A její tělo se měnilo.

Ignacio nedávno oslavil osmnáctiny, ale Chantal se o tom dozvěděla jenom z vyprávění. Nechtěla se moc vyptávat a riskovat, že se její city provalí a cenné přátelství s Jacintou dostane jiný rozměr. Dnes je kamarádce patnáct a na zahradní piknik v domě za Barcelonou se obě dívky těšily už několik týdnů. Každá z jiného důvodu. Pro Chantal to měla být jedinečná příležitost konečně upoutat Ignacia svými ženskými zbraněmi. Už to nebyla ta malá rozpustilá holka, ale mladá slečna, která tuší, co by mohlo na muže fungovat. Ale od rána lilo jako z konve a oslava se o dva týdny odložila. Počasí bylo v roce 1962 vůbec zvláštní a změnilo životy mnoha lidí.

Jacintin hlas v telefonu překrývaly vzlyky a Chantal se stěží držela, aby se taky nerozplakala. Teprve když položila telefon, propukla v hlasitý nářek plný lítosti, vzteku a bezmoci. Ignacio příští týden odlétá studovat do Cambridge. Nic už nemělo smysl, Chantalin život byl v troskách. Chtělo se jí něco, cokoli prohodit oknem a vzkázat tak tomu, kdo byl za hnusné počasí – a tudíž i za její neštěstí – zodpovědný, co si o něm myslí. Ale neudělala to. Popadla mramorovou sošku a několikrát s ní práskla o roh psacího stolu, až se z něj odštípló pár třísek, a vydávala přitom zvuky raněného zvířete.

Někdo zaklepal na dvoukřídlé dveře vedoucí z rozlehlé chodby do jejího pokoje. Chantal mlčela a dál pozorovala oknem dosahujícím od podlahy až ke stropu protější chodník na *Rambla*

de Cataluña, kde se vytvářely velké bubliny vody řinoucí se z šedivé oblohy. Ulice byla prázdnější, než bylo v neděli po ránu obvyklé, a takový výhled bezmoc ještě znásobil. Bylo zřejmé, že matka vstoupí i bez vyzvání.

„Holčičko moje, proč se tak vztekáš? To kvůli počasí? Zlobit by se měla spíš Jacinta, vždyť jsou to její narozeniny. Pojď se s námi nasnídat, jinak ti bratři všechno snědí,“ řekla matka francouzsky s chlácholivým tónem v hlase a položila dceři ruku na ramena.

Chantal se jí prudce vysmekla a pohodila hlavou: „Nemám hlad.“

„Jak chceš, dítě, přemlouvat tě nebudu, sama víš, že zlostí nic nezměníš. Přírodě můžeš nadávat, jak chceš, ale je to vyčerpávající a bezpředmětné.“

„Díky za radu, ale tomu nemůžeš rozumět.“

„Taky mi bylo patnáct.“

Chantal si neuctivě odfrkla a dala tak matce najevo, co si o její péči myslí. Sice ji to hned zamrzelo, ale neudělala nic, aby pohrdavé gesto odčinila. Aveline se beze slova otočila, vyšla z pokoje a dveře nechala otevřené. Klapot jejích podpatků po béžovo-hnědé mozaikové podlaze zněl chodbou, dokud neprošla prosklenými dveřmi do salónu.

Chantal byla prostřední ze tří dětí francouzské matky a otce z barcelonské buržoazní rodiny. Rodiče to s ní měli o něco těžší než s chlapci. Její pohled na život byl už od dětství svérázný a nálady plynoucí z vlastního světónázoru nikdo kromě Jacinty dlouho netoleroval. Dívky se poznaly na *Lycée Francais*, jedné z mála smíšených škol, která se soustředila na vzdělávání víc než na podporu katalánských, frankistických či protirežimních tendencí. Na školním dvoře i v zahradě se mluvilo jenom francouzsky, nezpívaly se žádné tendenční písně a na studenty nedohlíželi přísní kněží ani řádové sestry, jak bylo v jiných školách zvykem.

Rodiče, kteří si to mohli dovolit, posílali své děti do francouzského lycea, protože pro ně chtěli moderní evropské vzdělání. To bylo počátkem šedesátých let ve společnosti vzácné nejen kvůli Frankovu režimu, ale i kvůli levicovému či pravicovému sektářství. Pro Chantal měla škola ještě jinou, praktickou výhodu. Matka s ní mluvila stejně jenom francouzsky a dojít z domova do školy na rohu ulic *Provenza* a *Bailén* netrvalo déle než dvacet minut pěšky. Hlavně však šla přes *El Paseo de Gracia*, kde to měla moc ráda. I když ještě neměla jasnou představu o své budoucnosti, věděla, že s tímto elegantním bulvárem a jeho modernistickým i lehce potrhým gaudistickým stylem chce být navždy spjatá.

Chantal ovšem nebyla žádné rozmazlené dítě, i když by se tomu nikdo nemohl divit. Rodina trávila zimní období lyžováním v rezortu La Molina a léto i všechny svátky v rodinném venkovském sídle v městečku Alella. Otec pravidelně vyrážel na golf s muži stejného postavení do Puigcerdà a v Polo klubu měl vlastního koně. Na rozdíl od některých jiných zámožných barcelonských rodin, které víceméně žily ze jmění vytvořeného předchozími generacemi, byl Miquel velmi pracovitým obchodníkem. Stál u zrodu instituce *Cercle d'Economia* a přispíval ke stabilizaci a ekonomické liberalizaci tehdejší autokratické společnosti. Své děti vedl k povinnostem a pokoře a jejich rozmary podporoval jen tehdy, pokud mu připadaly přínosné. Chantal svou rodinu milovala. Pokrokového otce a bohémskou matku, která se jako ryba ve vodě pohybovala v barcelonském uměleckém prostředí, byt' k jeho rozvoji přispívala zejména penězi svého manžela.

Kvůli vzteku, který do ní občas vjel a v patnácti letech ho ještě neuměla ovládat, považovalo okolí Chantal za trucovité a svéhlavé dítě. Jenom matka Aveline věděla, že ji nekontrolovatelné záchvaty jednou přejdou. A že je mnohem lepší, že vůbec

nějaké emoce má a nepřevládá u ní suchý pragmatismus jako u Miquela i u obou chlapců. Takto matka omlouvala Chantal před otcem, jenž neměl pro dceřiny náladu pochopení. Věděla však, že v jeho srdci má Chantal neotřesitelnou pozici.

Ozvěna podpatků se odrážela od vysokých zdí a stropu s elegantními štukovými dekoracemi. Chantal se bezmocně svalila do křesílka vedle postele. Zbytek zoufalství vydupala do podlahy a složila hlavu do dlaní. Déšť bubnoval do vysokého okna a dál se jí vysmíval. Vyskočila, vztekle zavřela vnitřní okenice a pokoj se ponořil do šera.

Otevřenými dveřmi k ní chodbou doléhaly zvuky z jídelny. Desetiletý Victor jako obvykle něco pokřikoval na staršího Eduarda, který si z něj nejspíš zase utahoval. Matčin vzdálený hlas chlapce uklidňoval a šustění stránek nedělních novin *La Vanguardia*, ve kterých si otec u šálku kávy listoval, nebylo do pokoje k Chantal slyšet. Pokaždé to bylo stejné. Měla je všechny ráda, ale nikdo z nich nemohl pochopit její zoufalství a na plytkou rodinnou konverzaci neměla dnes ráno náladu. Potřebovala se uklidnit a ujasnit si další postup, když jediný plán, jak se dostat Ignaciovi pod kůži, očividně nevyšel.

Prošla dlouhou chodbou kolem ložnic svých bratrů a rozevřených prosklených dveří do jídelny, kam za chůze nakoukla. Matka, která stála nad otcem a přes jeho rameno si něco prohlížela v novinách, ji zahlédla, ale nic neřekla. Chantal vstoupila do salónu a prošla mezi mramorovými sloupy podepírajícími vysoký strop, které opticky oddělovaly hlavní prostor salónu a menší místnost. V rohu pod oknem vedoucím na zasklenou terasu, ze které si matka udělala zimní zahradu a ráda tam pořádala umělecké dýchánky, stál klavír. Byl umístěný tak, že ze stoličky nebylo vidět ven, takže pohled na déšť nemohl Chantal rozčilovat. A jeho zvuky přehlušila prvním úhozem do kláves.

Klavír pro ni představoval nejvěrnějšího přítele, který znal všechny její nálady a v ničem jí neodporoval. Nemusela mluvit a nic vysvětlovat, on jí naslouchal a odrážel stav její mysli. Do strun přes klávesy promítala všechno, co se jí honilo hlavou.

„Co to do tebe vjelo, Chantal? Nechtěla by sis po ránu zahrát něco méně dramatického? Rušíš otce, chce mít alespoň v neděli trochu klidu.“

„Rušíš ty mě,“ odsekla Chantal, aniž na matku otočila hlavu, a s ještě větší vervou odehrála další takty Beethovenovy páté symfonie.

Skladba dokonale vystihovala dívčino zoufalství a umožnila jí vypustit vztek ohleduplnějším způsobem, než bylo rozbíjení mramorových sošek. Teď se ale navíc zlobila i na matku, že přes výslovné přání, aby ji při hraní nikdy nerušili, k ní promlouvala a udílela jí bezpředmětné rady. Zuřivě, nikoli *allegro con brio*, jak přikazovaly noty, uhodila do kláves poslední akord a třískla poklopem, ještě než zvuk dozněl a salónem se místo melodie rozlehlo dunění.

Victor přiběhl jako předvoj otce, jehož těžké kroky se nedaly přeslechnout. Stoupl si před Chantal, jednu ruku měl v bok a druhou se zapřel o víko klavíru: „Hele, hele, co děláš ty tele?“

„Tele jsi ty. A vypadni odsud, máš ruce od marmelády. Kdo to bude leštit?“ Chantal vstala ze stoličky a strčila do bratra, až se zakymácel. Nic se mu nestalo, ale přehnaně zakvílel.

„Tak a dost! Tady bude v neděli ráno klid. Oba do jídelny! Hned!“

Otec se na děti přísně podíval přes obroučky brýlí na čtení a nataženou rukou se složenými novinami *La Vanguardia* ukázal směrem do chodby. Victor kolem něj rychle proběhl, aby si ještě nevysloužil pohlavek, a Chantal se ušklíbala tak, jak to umí jenom patnáctileté dívky.

Odpoledne stále přšelo, ale do tabulek balkónových dveří už nebubnovaly nekonečné přívaly vody. Chantal se několik minut nehnutě dívala ven a přemýšlela. Na žádný rozumný plán, který by jí mohl přivést do cesty Ignacia, od rána nepřišla. Pevně věřila, že právě on je jejím osudovým mužem, stejně jako že je Země kulatá. A že dokáže všechno, co si umane.

Rodiče odjeli na vernisáž výstavy rodinného přítele z uměleckých kruhů, pro Victora si přišel kamarád a Eduard zmizel hned po obědě. Všichni věděli, že jde za novou přítelkyní, ale on se beze slova vypařil, aby si ho zase nedobírali. V necelých devatenácti už si to mohl dovolit a otec mu jeho zábavy toleroval, pokud se nevymykaly slušnému vychování a nepoškozovaly rodinné jméno. A Eduard moc dobře věděl, kde jsou jeho hranice. Byl na svůj věk vyspělý a rodiče s ním nikdy neměli potíže, na děvčata ovšem působil jako lepidlo. Jeho neustále zamyšlený výraz kontrastoval s velkýma zelenýma očima lemovanýma dlouhými řasami, které by v jiném obličejí působily rozpustile. Chantal mu jejich barvu záviděla. Připadala jí mnohem zajímavější než vlastní nevýrazný odstín, který zdédila po matce. Zato Victor byl rodinný rošťák. Všichni ho milovali a odpouštěli mu neplechy, za nimiž nebýval zlý úmysl.

Chantal byla jiná. Většinou zábavná, jindy protivná a občas jízlivá. Co si o ní kdo myslí, ji příliš nezajímalo. Výjimkou byl Ignacio a rodiče, zejména Aveline. Snad proto, že si byly tak podobné. Díky šedomodrým očím a světlým vlasům, které měla Chantal delší než matka a splývaly jí v dlouhých lóknách kolem souměrného obličejce, vypadaly skoro jako sestry. Nejvýraznějším rysem obou žen byl nepřehlédnutelný dólíček na bradě, který se smíchem mizel. Aveline se dařilo udržovat si mladistvý vzhled

díky štíhlé postavě a pečlivě pěstěnému zevnějšku, proto bylo těžké představit si, že je matkou osmnáctiletého syna a dvou dalších dětí.

Často slychávala poklony, které těšily nejen ji, ale i otce, jenž byl na svou ženu pyšný. Miquel byl ovšem také velmi pohledný muž. Skráně mu už prorůstaly stříbrem, což mu však na atraktivitě nijak neubíralo. Vzrůstem sice nepatřil k mužům, jež se dali považovat za vysoké a Aveline ho na podpatcích mírně převyšovala, ale manželův šarm tím nesnižovala.

Chantal se vrátila do salónu, otevřela poklop koncertního křídla Bösendorfer a zapřela ho tyčkou, aby tóny mohly volně plynout prostorem. Ranní vztek už z ní vyprchal a vystřídal ho smutek a lítost nad vlastním osudem. Zadívala se na černobílé klapky a bez dalšího rozmyslu rozehrála *Sonátu měsíčního svitu*, jejíž začátek zněl ještě ponuřeji než obvykle. K druhé větě už se nedostala, protože ani hra na klavír ji tentokrát nedokázala uklidnit a utřídit její myšlenky. Byla to marná snaha.

Byt byl v neděli odpoledne nezvykle tichý a velké prosvětlené prostory s vysokými stropy prázdné. Všichni odešli a služebná mívala v neděli volno. Nestávalo se často, aby Chantal zůstala doma sama. Jindy by za to byla vděčná, teď ale nad radostí převládala nuda. Nic ji nebavilo. Otráveně se svalila do měkkého křesla s vysokou opěrkou ve výklenku mezi skořicově mramorovým římským sloupem a zavřenými prosklenými posuvnými dveřmi do zimní zahrady a zhluboka vydechla. Pohled jí padl na kulatý stolek s lampičkou a telefonem v barvě slonové kosti, který ladil s interiérem prostoru, což byla práce Aveline. Měla zařízení bytu na starosti a přísně dohlížela na to, aby žádný předmět nenarušoval její strategii celistvosti. Vedle lampičky ležel telefonní seznam. Chantal jej vzala do ruky a začala jím bezmyšlenkovitě listovat. Komu asi patří číslo 11301 na *Paseo de Gracia*?

Na číselníku pomaloučku vytočila číslo a váhavě si k uchu přiložila sluchátko. Zvědavost zahнала ranní zoufalství i odpolední nudu. Rozrušeně naslouchala vyzvánění a čekala, jestli někdo odpoví.

Už se chystala sluchátko zklamaně položit, když vtom se ozval mladý muž a nejistým hlasem s otazníkem na konci řekl: „Haló?“

Chantal si uvědomila, že nemá připravený žádný scénář, a chvilku zaváhala, než odpověděla: „Haló. Dobrý den, tady Chantal. Kdo je tam?“

„Anthony. Pardon, nemluvím moc španělsky,“ řekl hlas. Zněl váhavě a omluvně s výrazným cizím přízvukem.

„Ahoj, Anthony. Odkud jsi?“ odpověděla Chantal pomalu a každé slovo pečlivě vyslovila.

„Prosím?“

„Odkud jsi? *Parlez-vous français?*“

„Ne. Boston. Amerika.“

„A co děláš v Barceloně?“ Chantal se pohodlně uvelebila v křesle a složila nohy pod sebe. „Já anglicky nemluvím. Rozumíš mi?“

„Já učím se španělsky, ale ještě málo.“

„To je fajn. A kolik je ti let? Mně je patnáct.“

„Nerozumím.“

„Nevadí. Tak mi řekni něco jiného. Třeba co děláš.“

„Omlouvám se,“ řekl Anthony zahanbeně.

„Hmm...“

„Moment.“

Odložení sluchátka způsobilo tak nepříjemný zvuk, až se Chantal ušklíbala. Snažila se rozpoznat hluk ozývající se na druhém konci telefonního drátu, který zněl jako podivné šramocení a vrzání doprovázené Anthonyho dechem.

„Anthony, jsi tam?“

„Moment,“ zahučel a ve sluchátku se dál ozývaly podivné zvuky.

„Času dost,“ zamumlala a Anthony se zasmál.

„Posloucháš?“

Chantal se nadechla k ironické odpovědi, ale spolkla ji. Uslyšela krátké vrznutí, než neviditelný houslový smyčec na strunách plynule a bez zaváhání rozezněl krátký a dlouhý tón. Byl měkký a dokonalý stejně jako všechny další a pak i trylek. Anthony hrál čistě a lehce, přitom vášnivě a přirozeně, jako by vyprávěl Chantal svůj příběh. Ne jako student, který chodí jednou týdně na lekci, ale jako někdo, komu jsou housle nejlepším přítelem. Chantal naskočila husí kůže, až téměř přestala dýchat. Trvalo pouhé první dva takty, než v melodii rozeznala Chopinovo *Nokturno, opus 9, číslo 2*.

Strnule seděla v křesle a přála si, aby skladba nikdy neskončila. Anthony odehrál poslední složité takty bez zaškobrtnutí a vystoupení zakončil protáhlým, vysokým, hebkým tónem, který zněl ještě dlouho sluchátkem. Pak nastalo dlouhé ticho.

„Chantal, ty tam?“

„Ano. Nevím, co říct. To byla nádhera.“ Její hlas zněl zastřeně a zmateně.

„Děkuju. Ahoj.“

„Ahoj, Anthony. Já děkuju.“

MOLIENDO CAFÉ

Ráno vysvitlo slunce, které si dalo načas. Jeho paprsky pronikaly špatně dovořenými vnitřními okenicemi. Chantal si promnula oči a vybavila si včerejší mizérii. Znovu jí proběhl vztek, který se ale rozplynul v myšlence na nečekaný odpolední zážitek.

Včera, hned jakmile zavěsila telefon, prohrabala stoh sešitů, úhledně složených v proutěném košíku, a vytáhla noty k Chopinovu nokturnu, které jí stále znělo v uších. Otevřela víko a téměř obřadně, jako by se bála dílo znesvětit, zahrála první dva takty. Zněly ovšem příliš amatérsky, jako od někoho, kdo se part teprve učí. Bez obvyklé podrážděnosti, že věci nejdou rychle a hladce, takt po taktu, s očima zabořenýma do stojánku s notami nepřestala, dokud se rodiče nevrátili domů a Chantal neuslyšela matčin hlasitý smích.

„Chantal, škoda že jsi nešla na vernisáž s námi. Byla tam i rodina Francesca Andreu a Jordi se na tebe vyptával. Vyrosl z něj moc milý a hezký chlapec. Kolik je mu let, drahý?“ Aveline se rozjařeně otočila k Miquelovi.

„Nevím, tak šestnáct sedmnáct? Na kluky má ale Chantal ještě spoustu času.“

„Jenom chci, aby si jednou správně vybrala. Ale čeho bych se bála, vždyť vkus má dobrý po mně.“ Aveline rozpustile mrkla na Miquela a Chantal se zdálo, že si na vernisáži trochu přihnula. „Ale ten hoch se mi moc líbí a jednou to někam dotáhne. Na to mám nos. A navíc je Andreu.“

„Hej, jsem tady a všechno slyším! Nechci, abyste mi někoho dohazovali. Ani teď, ani později. A jestli myslíš, že je Jordi hezký, tak asi nemám vkus po tobě. Je hrozný. Nesnesitelný chytrolín,“ skočila Chantal do hovoru rodičům, ale nebyla v tom konfrontace ani hněv, spíš šlo o pobavený komentář, jakých vedli denně několik na různá témata. Poslední dobou Aveline stáčela konverzaci podezřele často k chlapcům, jako by chtěla Chantal zkoušet nebo formovat její mínění. Miquelovi byly takové debaty protivné. Chantal byla v jeho očích stále ještě dítě.

„Znáš maminku, Chantal. Určitě by tě ráda jednou doprovodila na rande a udílela ti cenné rady. Dej si na ni pozor,“ zasmál se Miquel a oplatil své ženě mrknutí. Aveline ho lehce dloubla loktem a políbila ho na tvář.

„Zahraj nám něco, dojdou si pro skleničku.“

„Už se mi nechce. A o těch Andreu taky nechci nic slyšet.“

Chantal měla klavír pro sebe a pro potřeby svého vnitřního světa. Nerada hrála jen tak na požádání. Měla pocit, že se tím sama sobě zpronevěřuje a odhaluje svou duši. A tu si chránila víc než cokoli jiného na světě.

* * * * *

Špatné věci a nebezpečné myšlenky, jako třeba touhu po Ignaciovi, si Chantal nechávala pro sebe, ale o ty vzrušující se chtěla dělit a doma nebylo s kým. K tomu jí nejlépe sloužila Jacinta, která jí byla ze všech lidí nejbliž. Přestože si kamarádka musela být

vědoma blahosklonně povýšeného postoje, který se Chantal ne vždy dařilo skrývat, odpouštěla jí a obdivovala ji. Rodinné poměry dívek byly nerovné, protože Miquel Ferrer dále rozmnožoval staré rodinné bohatství, a tudíž stál na společenském žebříčku výše než Jesús Morales, jehož rodina se do Barcelony přistěhovala z městečka u Madridu. Jmění nabyt provozem několika hračkářství v Barceloně a vývozem produktů do Madridu, Valencie a dalších částí Španělska, ale rozsahem majetku se s Miquelem nemohl srovnávat. Přesto Jacinta s Ignaciem a rodiči žili pohodlným životem vyšší střední třídy a nedostatkem v žádném případě netrpěli.

Vedle jisté společenské nerovnováhy byla Chantal z obou děvčat ta pohlednější, chytřejší a světonázor měla rozsáhlejší. Jejich rodiny se nestýkaly, a snad i proto se Chantal mohla Jacintě svěřovat s téměř všemi sny, kromě jediného. Toho, který se týkal jejího bratra Ignacia.

Znovu začalo poprchávat. Chantal s deštníkem přeskakovala louže a doufala, že Jacinta dorazí o něco dříve a potká se s ní na rohu ulic *Mallorca* a *Bailén*. Nechtěla přijít pozdě do školy, aby si nevysloužila veřejné pokárání od *monsieur Châteaux*, což nikdy nebylo nic příjemného.

„Dneska na tebe nemusím čekat, co se stalo?“ Jacinta si zvědavě prohlédla kamarádku, která měla na rozdíl od jiných rán očividně dobrou náladu, a kývnutím ji vybídla k odpovědi.

„To právě nevím, ale bylo to vzrušující.“

„Zase jeden z těch tvých výborných nápadů jako tehdy, když jsi dávala té staré sousedce do schránky zamilované dopisy od fiktivního nápadníka a ona pak vykoupila obchody na třídě *Paseo de Gracia*, aby se mu líbila?“

„To mi ani nepřipomíněj. Ale kdyby mě tenkrát Eduard neviděl a nenapráskal to našim, mohla mít chuděra Montserrat ještě chvíli hezčí život. Vždyť jsem to s ní myslela dobře.“

„Tak co jsi provedla tentokrát? Ale pospěš si, za chvíli musíme být ve škole a já se nebudu moct soustředit, když mi to nepovíš.“

„Věříš na náhody?“

„Myslíš na osud?“

„Třeba. To je jedno.“

„Nevím. Včera mi jeden takový osud překazil oslavu narozenin, tak k němu zrovna teď dobrý vztah nemám.“

„No jo, vlastně. Štvalo mě, že se tvoje párty zrušila a celý den jsem za tebe měla mizernou náladu. A ještě k tomu mi matka chtěla dohodit Jordiho Andreu.“

Jacinta zvedla obočí a chtěla vědět víc, tohle téma ji opravdu zajímalo.

„Jen si to představ, zrovna Jordiho! Nevím, co ji to popadlo.“

„Jordi je přece docela fajn, ne? Proč ti to vadí?“

„Neříkej mi, že se ti líbí! Já, tobě se fakt líbí, že jo?“ Chantal dloubla do Jacinty, která lehce zrudla a zakroutila hlavou. „Nekecej! Víš, že to na tobě poznám. Už o něm nic špatného neřeknu, slibuju. Můžeš si ho nechat, já o něj zájem nemám a matce jsem to jasně řekla.“

„Tak co jsi včera provedla? Dělej, máme málo času.“ Jacinta vzala Chantal za loket a nasměrovala ji k ulici *Provenza*.

„Vytočila jsem náhodné číslo z telefonního seznamu.“

Jacinta se za chůze zastavila a nechápavě se na Chantal podívala. „A co jsi tím jako zamýšlela? Prostě sis chtěla jen tak s někým pokecat? To jsi mohla zavolat mně.“

Chantal zakroutila hlavou. „Nevím, co jsem čekala. Asi trochu povyražení.“

„A...?“

„Zvedl to nějaký kluk. Myslím, že mu podle hlasu mohlo být něco mezi šestnácti a dvaceti.“

„Proč ses ho nezeptala?“

„Já jsem se ptala, ale on mi nerozuměl. Je to Američan z Bostonu, ale žije tady v Barceloně.“

„Fakt? Američan? A nemluví španělsky? A jak jste spolu teda mluvili?“

„Nemluvili. Hrál mi na housle Chopina.“

„Hmm... to bych neoceníla. Trochu nuda. Já bych radši nějakého fotbalistu.“

„Že by ti kopnul do sluchátka?“ Chantal se z té představy rozchechtala. „A víš, že Jordi hraje fotbal? Prý je v něm docela dobrý, říkala matka. Jako by mě to mělo zajímat,“ odfrkla si.

„A to je všechno? Prostě ti zahrál na housle a řekl, že pochází z Bostonu?“

„Jmenuje se Anthony. Tobě to nepřipadá vzrušující? A kdybys ho slyšela! Hrál jako bůh!“

Jacinta opatrně pokývala hlavou, ale jen tak, aby nenarušila zápal, s jakým Chantal o Anthonym mluvila. Samotné jí ovšem taková kratochvíle nikterak napínává nepřišla. Další praštěná historka hodná Chantal, ale ne zajímavá natolik, aby se jí Jacinta zaobírala déle než pár metrů ke vchodu do školy. Chantal pocítila zklamání, i když nic jiného ani nečekala.

Pondělní vyučování uteklo jako obvykle, nepřišlo se nic výjimečného. Ani paní Ribera se při hodině po Chantal tentokrát nevozila.

„Jak to teda bude s tou tvou oslavou?“ zeptala se Chantal, jakmile dívky odpoledne vyšly ze školního dvora.

„Bude za dva týdny, hned jak se vrátím z Anglie. Představ si to, pojedu do Anglie!“

„Vážně? A kdy jsi mi to chtěla říct?“

„Ráno. Ale ty jsi toho měla tolik na srdci, že jsem to nestihla. Rodiče mi chtěli vynahradit tu nevydařenou párty a bratr se přimluvil, takže pojedeme všichni. Ignacio zůstane na koleji až do Vánoc.“

„Hmm. A kde bude v Anglii studovat?“ Chantal to moc dobře věděla, ale prodlužování hovoru o Ignaciovi mohlo přinést nějaké další novinky. Jakýkoli detail byl důležitý a Chantal chtěla vědět úplně všechno.

„Na Trinity College v Cambridge. Prý je to hodně prestižní a drahá škola, ale Ignacio dostal nějaké stipendium a otec do něj vkládá velké naděje,“ usmála se Jacinta. „Jsem na něj moc pyšná.“

* * * * *

Byt rodiny Moralesových nebyl tak rozlehlý a ve své jednoduchosti a promyšlenosti honosný jako domov Ferrerových, zato byl daleko zdobnější a pestřejší. Každé společné místnosti vévodil jinak barevný strop se složité štukovanou výzdobou a v přijímací části haly z něj visel nad dřevěným konferenčním stolem křišťálový lustr. Chantal se pokaždé na chvilku zastavila a strop si prohlížela, jako by to bylo dílo nějakého starého mistra hodné obdivu. Obvod tmavě béžového základu byl lemován několika odstíny hnědé se zlatými lištičkami a vmalovanou dekorací. Stejný vzor pokračoval po horním obvodu tmavě žlutých stěn a byl tak impozantní, že zcela přebil vybavení místnosti včetně velkého zrcadla na stěně naproti sofa a žluto-rudých dlaždic na podlaze. Byt na *Paseo de San Joan* byl pýchou Jesúse Moralese a významnou ukázkou jeho obchodního úspěchu, proto sem rád zval své obchodní přátele a čekal na jejich obdivné výrazy, pokud sem přišli poprvé.

Dívky šly chodbou ke dveřím do Jacintina pokoje a minuly pracovnu pana Moralese za prosklenými posuvnými dveřmi usazenými do vysokého dřevěného modrozeleného rámu se zlatými sloupky, které byly dalším pozoruhodným výstřelkem bytu.

„Jacinto? Už ses vrátila ze školy?“ ozval se mužský hlas zpoza zavřených dveří, ale nepatřil panu Moralesovi. Chantal sebou trhla a srdce se jí rozbušilo. Než se stačila zhluboka nadechnout a tlukot usměrnit, a dřív než Jacinta mohla odpovědět, dveře se tiše otevřely a objevil se v nich Ignacio. Očima v barvě lískových oříšků se přes husté řasy překvapeně podíval na Chantal a usmál se na ni.

„Ahoj, Chantal, jak se máš? Dlouho jsem tě neviděl. Myslel jsem si, že už spolu nekamarádíte.“

„Co to kecaš, prosím tě?“ vyjela na něj Jacinta. „Dobře víš, že Chantal je moje nejlepší kamarádka!“

„Já nevím, jak to vy holky máte. Jednou tak, podruhé jinak. Kdo se v tom má vyznat? Každopádně vítej u nás. Já jdu ještě něco dodělat, musím se připravit na cestu do Anglie.“

„Slyšela jsem, že odjíždíš studovat do Cambridge. Taky přemýšlím o tom, že bych tam jednou chtěla na školu.“

Jacinta se podívala na Chantal s údivem a vyhrkla: „Fakt? Nikdy jsi o tom nemluvila!“

„Protože to ještě nemám pořádně promyšlené. Ani nevím, co přesně bych studovala, ale ta představa mě láká.“

„Tak já ti pak povím, jaké to tam je,“ řekl Ignacio.

„Moc se neteš, bratře. Anglické holky prý za nic nestojí a pořád tam prší,“ uchechtla se Jacinta, vzala Chantal za paži a od táhla ji na konec chodby ke dveřím svého pokoje.

Interiér byl podstatně skromnější, byť stylem do koncepce bytu evidentně zapadal. Strop byl tentokrát bílý, ale štuky

v jednoduchých liniích byly světle zelené stejně jako stěny v rozích oživené oranžovými kvítky. Uprostřed visel mosazný lustr se třemi keramickými stínidly. Chantal se odstín barvy moc nelíbil, necítila by se tady dobře, ale bylo to koneckonců Jacintino rozhodnutí, nechat si pokoj takto vymalovat.

„Fakt chceš jít studovat do Anglie? A proč vlastně? Otec by tě pustil?“

„Proč ne?“

„Já bych nikam do ciziny na dlouho nejela. Stýskalo by se mi po rodičích i po Barceloně. Tobě ne?“

„Nevím. Stejně je to předčasné. Jenom mě to tak napadlo. Radši mi ukaž ty dárky.“

„Tak zavři oči.“

Chantal povyskočila a dosedla na postel, až pod ní matrace zavržala. „Čekám,“ řekla rozpustile a jedním okem mrkla.

„Nešvindluj a čekej!“

Na psacím stole se objevil červený kufříkový gramofon Dansette, který se sice barevně do pokoje moc nehodil, ale byl krásný.

Chantal si rukou zakryla otevřená ústa a v tomtéž okamžiku se pokojem rozezněla rytmická orchestrální předehra. Jacinta otočila jedním ze dvou knoflíků na čelním panelu gramofonu a zvědavě se přitom dívala na Chantal, jestli pozná píseň ještě před tím, než se rozezní naplno.

Když odpoledne chřadne a rodí se stíny

Do ticha znovu voní kávové plantáže

Láska bolí, je to k pláči

Manuel s hořkostí celou noc

Dál neúnavně mele kávu

Dívky se začaly vlnit v rytmu samby, až Jacinta málem upadla přes křesílko v rohu pokoje. Chantal ještě víc otočila knoflíkem a nahlas se přidala ke zpěvačce.

„Tuhle verzi *Moliendo Café* neznám. Kdo to zpívá?“

„Mina. Je to mnohem lepší než originál, vid’?“

Chantal jenom přikývla a dál se vlnila tak, že ji vlasy spletené do dvou copů pleskaly přes obličej, a nevšimla si, že ve dveřích stojí Ignacio. Původní úmysl okřiknout dívky za hlasitou hudbu se při pohledu na dvě patnáctiletá pometla změnil ve smích. Chantal se otočila a zůstala oněměle stát. Popadala dech, vlasy si odhrnula ze zpoceně tváře a uhladila si sukni. Ignacio se pousmál a odešel z pokoje.

CHOPIN A CHUBBY CHECKER

Ignacio odjel s Jacintou a rodiči do Cambridge a Chantal chodila jako tělo bez duše. Poslední setkání s ním prohloubilo její zoufalství. Bylo to sice jenom několik krátkých okamžiků a prohodili spolu sotva pár vět, ale i tak se její letité přesvědčení, že je jí souzený, jenom potvrdilo. Teď zmizel a bůhví, co v té Anglii bude dělat. A co s tím ona zmůže? Nic. Vůbec nic. Může jenom čekat a doufat. Čekat a doufat ale Chantal neuměla.

Počasí se tento víkend s tím předchozím nedalo srovnat. Bylo krásné zářijové slunečno a Chantal znovu proklela to, co mohlo za její překažené plány z minulého týdne. Zlý a pomstychtivý osud. Vzpomněla si na beznaděj minulé neděle, která se jen opakovala v jiné podobě. Zase to byla neděle, kdy nic nemá smysl. Ani slunce nad hlavou, které přišlo pozdě.

Rambla de Cataluňa teď vypadala úplně jinak. Tváře korzujících párů i rodinek pomalu procházejících oběma směry se rozzářily, paprsky se odrážely od slunečních brýlí a k Chantal doléhal líný nedělní šum. Ten pohled ji ale netěšil jako jindy. Takový krásný den a ona je sama ve svém pokoji se zmatenými myšlenkami. Nebyla ale tak sobecká, aby myslela jenom na svoji

velkou smůlu. Mráz jí běhal po zádech při vzpomínce na stovky lidí, kteří před pár dny zemřeli při největší povodni v historii Katalánska a nechápala, jak si ti lidé dole můžou užívat pohodu, jako by se nic nestalo. Nikoho ve Vallés sice osobně neznala, ale spolužačka Belén chyběla ve škole, protože dům jejích prarodičů v Terrasse smetla velká voda a ve třídě se povídalo ledacos. Prokletý déšť a chudák Belén. Nebyly sice bůhvíjaké kamarádky, ale takovou tragédii Chantal nepřála nikomu.

V Alelle, kde měla rodina prázdninový dům *Can Boix*, sice žádné povodně neřádily, ale Chantal si stejně neuměla představit, že by o něj měli přijít. Chantal zbožňovala majestátní venkovský dům s růžovou omítkou uprostřed obrovské parcely s bazénem u pobřeží Maresme, který byl pojmenován podle zimostrázů lemujících příjezdovou cestu. Cítila se tam svobodněji než v bytě na *Rambla de Catalunya* a jediné, co jí tam chybělo, byl klavír.

Otec odjel na golf a matka seděla na terase s přáteli. K Chantal doléhalo cinkání vidliček o talířky, zvonění skleniček a hlasitý smích. Také ji pozvali, ale co by ji tam čekalo? Hrát si na poslušnou dcerušku s nadějnou perspektivou a předvádět se u klavíru. Chantal nikdy neuměla moc předstírat, snad jenom nezámem o Ignacia, a to bylo její strategické rozhodnutí.

V rohu pokoje, který na první pohled vypadal strožeji než ten Jacintin, ale odpovídal celkovému konceptu neotřelého luxusu rodinného bytu o rozloze víc než tři sta metrů čtverečních, stálo zvláštní křesílko s dřevěnými nožičkami. Nejvýraznější kus designového nábytku, který místnosti jasně dominoval, vypadal jako něco mezi chaise longue a klasickým křeslem. Z obou stran byl zakončený pohodlným válcem, do kterého se Chantal zabořila nahoře hlavou a dole se zapřela nohama v ponožkách. Byla to její oblíbená poloha k přemýšlení nebo ke čtení. Křeslo

objevila Aveline loni ve Vídni a nechala ho přivést jako doplněk, který v bytě bude mít své místo. Chantal si ho vybojovala pro sebe s argumentem, že díky geometrickému vzoru čalounění se barevně nejvíc hodí do jejího pokoje s okrově oranžovými stěnami. Od té doby na něm ve zdánlivě zkroucené, ale pohodlné poloze trávil většinu času. Vedle křesla stál malý stolek s hromádkou knih, časopisů a telefonem.

Jedna – jedna – tři – nula – jedna. Ve sluchátku se ozvalo vzdálené vyzvánění a Chantal se rozbušilo srdce o něco víc než minulou neděli, když jen zkoušela, jestli to někdo zvedne. Podívala se na hodinky. Bylo skoro na chlup stejně jako před týdnem.

„Hello?“

„Ahoj, Anthony, tady Chantal. Jak se máš?“

„Dobře a ty?“

„Já ne, ale tomu bys nerozuměl. Můžu ti říkat Tony? Nebo Antonio?“

„Ano. Sestra taky mi říkat Tony.“

„Co děláš, Tony?“

„Moment.“

Skřípání a bouchání z druhé strany neznělo prapodivně jako před týdnem. Teď bylo zřejmé, že Anthony položil sluchátko a vytahuje housle. Chantal se zabořila hlouběji do křesla a usmála se. Doufala, že to bude zase Chopin a odvane její černé myšlenky.

„*Nokturno C moll*,“ vykřikla v duchu sama pro sebe. Jako by Tony věděl, co zrovna teď potřebuje a jak se cítí. Porozumění bylo dokonalé.

„Ano. Děkuji.“

„Co ano?“

„Prostě ano. Souhlasím se vším, jsi fakt dobrý. Rozumíš mi líp než všichni, kteří mluví španělsky, katalánsky nebo francouzsky.

Měla jsem teď blbý týden, víš, a ty jsi mi už dvakrát zvedl náladu. A to se vůbec neznáme. Jsem ti za to vděčná a ráda bych ti to někdy oplatila. Jenom nevím jak.“

„Nerozumím,“ povzdychl si Tony.

„Ale jo. Slova nejsou důležitá, stejně je lidi používají jen tak. My dva je nepotřebujeme.“

„Já muset hodně učit španělsky.“

„Kvůli mně nemusíš. Stačí, když budeš hrát.“

„Žít v Barceloně je muset mluvit španělsky.“

„Tak víš co? Já se budu učit anglicky, jo?“

„OK.“ Anthony pochopil, co se mu Chantal snaží říct, ale nezdálo se, že by za její příslib byl nějak vděčný. „První lekce. *Good bye*.“

„*Good bye*, Tony. A ještě jednou díky.“

„A co jsi tu beze mě dělala?“ Jacinta se usadila na Chantalino oblíbené místo do křesla a teatrálně se protáhla. Jindy by ji Chantal vyhnala, ale teď byly důležitější věci než nějaký kus nábytku.

„Nic, nudila jsem se,“ řekla Chantal netrpělivě. Všechno, co odvádělo řeč od Ignacia, jí bylo protivné a nevítané. „Povídej radši ty. Na nic nezapomeň. Pěkně popořádku.“

„Víš, že v Cambridge snad nikdo kromě studentů a profesorů nežije? A všichni tam jezdí na kole.“

Chantal seděla na zemi, lokty se opírala o kolena a hltala každé slovo. Při zmínce o Ignaciovi se jí rozsvítily oči, i když si dávala pozor, aby její zájem nebyl příliš okatý. Jacinta ale byla plná dojmů a rychle pokračovala, jako kdyby měla na všechno přísně vymezený čas.

„Musím tam jezdit častěji. Kdybys viděla, jaký jsou tam boží kluci! Holky asi taky, protože Ignacio na ně pořád civěl. Víím, co znamená, když brácha civí,“ zachechtala se Jacinta a nevěděla, že právě vrazila kamarádce nůž do srdce.

„Rozhodla jsem se chodit na angličtinu. Už jsem to řekla rodičům a oni souhlasí. Našli mi soukromého učitele, příští týden začínám. Nechceš se přidat?“

Jacinta zavrtěla hlavou a zatvářila se u toho, jako by pochybovala, že má Chantal všech pět pohromadě. „Mně stačí učení do školy. Nemám takové ambice jako ty. A řekla jsi jim taky, že chceš studovat v Anglii?“

„Na to je dost času.“

„Třeba si to ještě rozmyslíš. Tohle stejně nechápu. K čemu ti to vlastně bude? Jenom si zkomplikuješ život a žádného pořádného kluka si nenajdeš. Kdo by chtěl přechytralou holku?“

„Nějaký chytrý kluk? Třeba takový, který civí po studentkách,“ mrkla šibalsky Chantal a hned by si za to nejradši nafackovala. Nechala se unést, a to bylo nebezpečné.

„Počkej! Jako že bys... s bráchou?“ vykřikla Jacinta, napřímila se v křesle a ukázala na Chantal prstem.

„Ty jsi blbá! Tak jsem to nemyslela. To byl jen hloupý příklad.“

„Vždyť já víím, dělám si z tebe srandu. Co bys taky na tom praštěnci viděla. Ale ta myšlenka vůbec není špatná. Představ si, že bysme byly švagrové!“ Jacintu nová myšlenka rozrušila a ráda by ji dál rozváděla, kdyby Chantal její nadšení hned na začátku nepřerušila.

„Nech těch pitomých teorií a radši pokračuj. Zatím jsi mi nic neřekla.“

„Ale ještě to probereme, ten nápad se mi fakt líbí, hmm,“ Jacinta na konci věty mlaskla a zakroutila hlavou, až se Chantal jejímu výrazu rozesmála.

„Uklidni se. Já si teď ujíždím na Chopinovi, ale to ti povím pak. Ty pokračuj o té Anglii.“

„Počkej, to teda ne! Že ty sis zase telefonovala s tím Američanem? A to si chceš nechat pro sebe? Koukej mi to hned říct, nebo ti už nic nepovím o Cambridge. Mám pravdu, že jo?“

Chantal přikývla. Ulevilo se jí, že se jí podařilo odpoutat pozornost od Ignacia. Bála se, že kdyby hovor na tohle téma ještě chvíli pokračoval, prozradila by se.

„Zavolala jsem znovu na to číslo a zvedl to zase Tony. Tak mu teď říkám.“

„A jak jste spolu mluvili, když neumíš španělsky?“

„Nemluvili. Hrál mi Chopina na housle. To je stokrát lepší než pitomé řeči s nějakým pubertákem.“

„Že ty ses zamilovala do amerického houslisty?“ řekla Jacinta a hledala v obličeji kamarádky ujištění, že má pravdu. Dobrodružství nebylo nikdy dost. A romantiky už vůbec ne. „Ale co když je ošklivý nebo mrňavý nebo má jenom jednu nohu? Ani nevíš, kolik mu je. Nebo už sis o něm něco zjistila?“

„Nevím. Ale to je jedno. Takhle je to lepší, můžu si ho představit. Někdo, kdo hraje na housle jako Tony, nemůže být ošklivý.“

„Ale stejně může být nepoužitelný. Měla bys to co nejdřív zjistit. Nějak si s ním domluv rande, klidně půjdu s tebou. Nebo vás budu zdálky špehovat, kdyby to byl nějaký úchyl.“

„Ty máš ale dneska den. Už podruhé během pár minut bys mě chtěla s někým dávat dohromady. Najdi si někoho sama, když chceš, aby se něco dělo,“ reagovala Chantal naoko otráveně. Plácla se do čela a řekla pomalu, jako by ji právě napadlo něco převratného: „Co kdybych na tu tvoji oslavu přivedla Jordiho Andreu? Líbí se ti, ne?“